

บทที่ ๖
001~004 คีรติที่นอนไม่หลับ

001-♥01

ฉันนอนไม่หลับเลยหลบออกมาจากบ้านค่ะ

ดูเหมือนประวัติตระกูลจิทันตะจะสืบย้อนกลับไปได้ถึงต้น
ยุคเอโดะ¹

ไร่นาที่แผ่กว้างอยู่ทางตอนเหนือของเมืองคามิยามะปัจจุบัน
นั้นเคยเป็นหมู่บ้านเกษตรแห่งเดียวกันมาก่อน ตระกูลจิทันตะใน
ฐานะผู้ใหญ่บ้านถือครองที่นามากมายจึงทั้งหว่านไถด้วยตัวเองและ
ให้คนอื่นเช่าทำกินค่ะ และด้วยความที่เป็นตัวแทนหมู่บ้าน ตระกูล
จิทันตะจึงเป็นทั้งตัวแทนเจรจากับฝ่ายขุนนางผู้ถือครองที่ดินที่ริเริ่ม
ระบบภาษีไปจนถึงรับหน้าที่ง่าย ๆ เช่น ช่วยตัดสินคดีพิพาท นอกจากนี้
นี่ยังเป็นผู้นำการก่อสร้างเพื่อปรับปรุงที่นา เป็นตัวแทนหมู่บ้าน

¹ ยุคเอโดะ ชื่อเรียกยุคสมัยของญี่ปุ่น อยู่ในช่วงต้นศตวรรษที่สิบเจ็ดจนถึงศตวรรษที่สิบเก้า เป็นยุคที่
การศึกษา วิทยาการ และวัฒนธรรมของชนชั้นราชฎรเจริญรุ่งเรืองเป็นอย่างมาก

8 ลำดับแห่งศรัทธาพยา

ในงานเทศกาลฤดูใบไม้ผลิและฤดูใบไม้ร่วงด้วย

สภาพแวดล้อมแถบนี้ไม่เรียกว่าเอื้ออำนวยเท่าไรนัก แม่ดินจะอุดมไปด้วยแร่ธาตุ แต่ก็มักประสบภัยจากพายุและถูกปิดล้อมด้วยหิมะในช่วงฤดูหนาว ที่สำคัญคือขาดแคลนแหล่งน้ำมาตลอดจนกระทั่งระบบชลประทานถูกรื้อเริ่มขึ้นในช่วงกลางยุคเอโดะ แต่ดินฟ้าอากาศแปรปรวนเพียงเล็กน้อยก็ส่งผลเสียต่อการเก็บเกี่ยว ซึ่งนั่นคงเป็นสาเหตุให้ผู้คนเคารพและยำเกรงต่อเทพหรือพระพุทธรูปเจ้าอย่างแรงกล้า

ตระกูลจิทันตะซึ่งถือเป็นผู้มีอันจะกินของหมู่บ้านยังรับบทเป็นตัวแทนฝ่ายฆราวาสในพิธี คอยออกเงินค่าเครื่องบวงสรวงต่างๆ เพื่อถวายศาลเจ้าในฐานะเจ้าภาพ รวมถึงซื้อเชิญชาวบ้านละแวกนั้นมารวมตัวกันและเลี้ยงสุราอาหารในช่วงก่อนฤดูดำนา หลังการเก็บเกี่ยว เทศกาลบั้ง² และปีใหม่อีกด้วย การที่กล้าลงเงินแบบนี้ย่อมแปลว่าตระกูลจิทันตะมีรายได้ไม่น้อยเลย คาดว่ารายได้หลักจะมาจากค่าเช่าที่นั่นนั่นเอง

การปฏิรูปที่นาช่วงหลังสงครามทำให้ตระกูลจิทันตะต้องเสียที่ดินในมือส่วนใหญ่ไปเช่นเดียวกับเศรษฐกิจที่ดินทั่วญี่ปุ่น แต่จิทันตะโชโนสึเกะผู้นำตระกูลในตอนนั้นเป็นผู้มีสายตาเฉียบแหลมในการมองหาโอกาส จึงนำเงินที่ได้จากการค้าขายมาปรับปรุงวิธีทำการเกษตรของตระกูลจิทันตะให้ทันสมัยขึ้นได้สำเร็จก่อนใคร สร้างความมั่งคั่งให้กับตระกูล จากนั้นโชโนสึเกะอาศัยเงินที่พอกพูนนั้นซื้อที่ดินซึ่งเคยเสียไปกลับคืนมาทีละน้อย ส่งผลให้ในยุคที่พ่อของฉันเป็นผู้นำ ตระกูลจิทันตะถือครองที่ดินถึงครึ่งหนึ่งของที่เคยมีใน

² เทศกาลบั้ง งานเทศกาลที่จัดขึ้นเพื่อรำลึกและอุทิศส่วนกุศลแด่ผู้ล่วงลับ จัดขึ้นในวันขึ้นสิบห้าค่ำเดือนเจ็ดของทุกปีตามปฏิทินทางจันทรคติ

อดีต นับเป็นพื้นที่กว้างใหญ่ไพศาลไม่น้อยในช่วงปลายยุคโชวะ³ เป็นต้นมา

พูดแล้วอาจเหมือนยกยอครอบครัวตัวเอง แต่ดูเหมือนจิตันตะโชโนสึเกะจะไม่ใช่แค่มีหัวการค้า แต่ยังมีบุคลิกเป็นที่เชื่อถือของคนรอบข้างอีกด้วย โชโนสึเกะคนที่ว่านี่คือปู่ของฉันเองค่ะ แต่ฉันจำเรื่องปู่ตัวเองไม่ได้เท่าไรเพราะท่านเสียชีวิตก่อนวัยอันควร

แต่สรุปแล้วก็คือตระกูลจิตันตะสามารถฟื้นฝ่าภาวะปั่นป่วนทั้งช่วงก่อนและหลังสงคราม รักษาความมั่งคั่งของตระกูลเอาไว้ได้ รวมทั้งยังสืบทอดหน้าที่ในพิธีอย่างที่เคยปฏิบัติเรื่อยมา

ยิ่งไงก็ตาม ตระกูลจิตันตะในปัจจุบันไม่ได้รวยล้นฟ้าอย่างที่ คุณฟุคุเบะว่าหรอกค่ะ งานเลี้ยงเหล้าเพื่อนบ้านจึงลดลงจากสี่ครั้ง เป็นสองครั้งต่อปีคือในช่วงฤดูใบไม้ผลิและฤดูใบไม้ร่วง แต่แต่ละครั้งยังมีการเรียกเก็บค่าเข้าร่วมโดยจะเรียกเป็นค่าสุรา ดังนั้นแทนที่จะเรียกว่าเป็นงานเลี้ยง น่าจะเรียกว่าเป็นงานชุมนุมเพื่อดื่มสุรากันมากกว่า แต่ฉันดื่มไม่เป็นเลยไม่เคยเข้าร่วมค่ะ

งานเทศกาลฤดูใบไม้ผลิและฤดูใบไม้ร่วงจัดขึ้นในศาลเจ้าเล็กๆ เพื่อบูชา 'ท่านเทพประจำหมู่บ้าน' ค่ะ หลังจากการเชิดสิงโต และแห่เกี่ยวตามประเพณีจบลง สมาชิกตระกูลจิตันตะจะเข้าไปในศาลเจ้าในฐานะตัวแทนฆราวาสละแวกนั้นทั้งหมด หากเป็นฤดูใบไม้ผลิก็จะอธิษฐานให้พืชพันธุ์ธัญญาหารเจริญงอกงามปราศจากโรคภัย ส่วนฤดูใบไม้ร่วงจะรายงานและขอบคุณท่านเทพที่ช่วยคุ้มครองให้ผ่านหนึ่งปีนั้นมาได้อย่างปกติสุข

ฉันเองก็เข้าร่วมพิธีนี้มาตั้งแต่จำความได้ เพื่อนที่อยู่ละแวก

³ ยุคโชวะ ชื่อเรียกยุคสมัยของญี่ปุ่นโดยนับตามรัชสมัยปกครองของสมเด็จพระจักรพรรดิโชวะ คือตั้งแต่ปี ค.ศ. 1926-1989

10 ลำดับแห่งศรัทธาพยา

เดียวกันเคยถามว่าพวกฉันต้องทำอะไรบ้างเวลาเข้าไปในศาลเจ้า ซึ่งที่จริงก็ไม่มีอะไรแปลกเป็นพิเศษหรอกค่ะ จุดสำคัญเพียงอย่างเดียวคงเป็นเรื่องห้ามส่งเสียงดังจนกว่าจะอธิษฐานเสร็จ ดังนั้นจึงโค้งคำนับอย่างเดียวแต่ไม่ตบมือ⁴ ค่ะ

ตัวฉันไม่ใช่คนที่มีศรัทธาแรงกล้าเท่าไร หากสามารถวัดและแบ่งเป็นระดับได้ ศรัทธาของฉันคงไม่ต่างจากนักเรียนรุ่นราวคราวเดียวกัน แต่อาจเพราะมีประสบการณ์เข้าร่วมพิธีทางศาสนา ลักษณะนี้มาก่อน ฉันจึงแอบติดนิสัยแวะมาเยือนศาลเจ้าแห่งนี้เวลาที่มีเรื่องกุ่มคะ ไม่รู้ว่าเพราะความจริงแล้วตัวฉันก็ศรัทธาในหอยเทพทั้งแปดล้านองค์⁵ หรือเพราะการมาเยือนศาลเจ้าแบบนี้กลายเป็นกลไกหนึ่งที่ทำให้จิตใจฉันสงบลงได้ก็ไม่รู้นะคะ บางครั้งฉันก็สงสัยมากแต่ยังไม่รู้คำตอบสักที

อย่างเมื่อไม่นานมานี้ฉันก็เพิ่งเข้ามาขอพรให้สอบติดมัธยมปลาย หรืออย่างตอนเหตุการณ์ที่คุณฟูคุเบะตั้งชื่อให้ว่าคดี 'เฮียวกะ' ก็ด้วย

และคืนนั้นฉันก็มุ่งหน้าไปที่ศาลเจ้าเช่นเคยค่ะ

งานวัฒนธรรมโรงเรียนมัธยมปลายคามิยามะจะเริ่มขึ้นในวันพรุ่งนี้ พวกเราสมาชิกชมรม 'วรรณกรรมคลาสสิก' หนึ่งในชมรมสายศิลป์วัฒนธรรมที่มีมากมายหลายหลากในโรงเรียนคามิยามะ กำลังเผชิญปัญหาใหญ่และยังมองไม่เห็นทางแก้เลยล่ะ แน่หนอนว่าฉันตั้งใจจะพยายามสุดความสามารถ...แต่ดูเหมือนจะต้องอาศัย

4 ในที่นี้หมายถึงธรรมเนียมปฏิบัติของชาวญี่ปุ่นที่จะตบมือเสียงดังเวลาอธิษฐานหรือแสดงความเคารพต่อเทพเจ้าตามหลักชินโต

5 เทพดาในความเชื่อตามแบบลัทธิชินโต ซึ่งแปดล้านองค์ในที่นี้ไม่ได้แปลว่ามีจำนวนเท่านั้นจริงๆ แต่หมายถึงมีมากมายนับไม่ถ้วน

โชคช่วยด้วยเหมือนกัน

ภายในเขตศาลเจ้าซึ่งมีเพียงแสงจันทร์ ฉันทโยนเหรียญหนึ่งร้อยเยนลงไปในกลุ่มบริจาคแล้วพนมมือ หลับตานึกถึงสมาชิกชมรมวรรณกรรมคลาสสิกทุกคน

คุณอิบาระ มายากะ คุณฟูคุเบะ ซาโตชิ คุณโอเรกิ โฮทาโร่
ไม่รู้ว่าคุณมายากะจะหลับสนิทิตีหรือเปล่า

คุณมายากะบักใจเชื่อว่าตัวเองเป็นต้นเหตุของวิกฤติในชมรมวรรณกรรมคลาสสิกครั้งนี้ ทั้งที่ไม่จริงเลย ฉันทต่างหากที่เห็นคุณมายากะทำงานคล่องแคล่วจนผลออกทุกอย่างให้จัดการ ถ้าฉันกระตือรือร้นที่จะช่วยมากกว่านี้คงยับยั้งปัญหานี้เอาไว้ได้ ดังนั้นเรื่องนี้ถือเป็นการรับผิดชอบของฉันเช่นกัน

ไม่รู้ว่าคุณฟูคุเบะหลับสนิทิตีหรือเปล่า

ฉันยังไม่แน่ใจว่าพฤติกรรมแบบสุขนิยมของคุณฟูคุเบะมาจากใจจริงมากน้อยแค่ไหน แต่อย่างน้อยก็เชื่อมั่นไม่เหมือนแนวคิดแบบอัตนิยมซะทีเดียว ดังนั้นเขาไม่มีทางจะยืมแล้วทำเป็นไม่เห็นว่าคุณมายากะกำลังทุกซี้ใจอยู่อย่างแน่นอน

ไม่รู้ว่าคุณโอเรกิหลับสนิทิตีหรือเปล่า

...คงหลับสนิทิตินะคะ เพราะถ้าคุณโอเรกินอนไม่หลับ ฉันทกลับจะยังไม่สบายใจ

ความเจ็บแสบแหลมในการอ่านเบื้องหลังสิ่งต่างๆ ได้อย่างทะลุปรุโปร่งที่คุณโอเรกิเผยให้เห็นเป็นบางครั้งทำให้ฉันทั้งอยู่เสมอคะจะเรียกมันว่าความประทับใจก็คงได้ แต่คุณโอเรกิในเวลาปกตินะสิเอ่อ จะว่ายังไงดีล่ะ คือเขาเป็นคนไม่ค่อยยอมเคลื่อนไหวนะคะ ฉันทเลยลงความเห็นไม่ถูกว่าเขาจะเป็นที่พึ่งได้หรือไม่

12 ลำดับแห่งคุณริย์ฟกา

ฉันเริ่มอธิษฐานระหว่างนีกภาพทุกคนอยู่ในใจ
ช่วงเวลาสามวันนับตั้งแต่วันพรุ่งนี้ ขอให้โชคเข้าข้างพวกเรา
และขอให้ทุกคนช่วยกันพิชิต 'ภูเขานี้' ลูกนั้นไปได้ด้วยเถอะ
พอล้มตา ฉันยังกังวลไม่หายจนต้องควักเหรียญห้าสิบบเยน
ออกมาจากกระเป๋าอีกเหรียญ

002-♣01

นอนไม่หลับจนต้องหยิบจุลสารที่อยู่ใต้หมอนออกมา

คอมเมนต์สั้นๆ จากกลุ่มกิจกรรม (เรียงตามลำดับที่ลงทะเลเบียน)

ชมรมเคนได้	นัดกระชับมิตรระหว่าง ร.ร. มัธยมปลาย คามิยามะกับ ร.ร. การช่างคามิยามะ สอง กัปตันทีมเปิดศึกดวลเพื่อค้นหาสุดยอด นักเคนได้ประจำจังหวัด งานนี้ห้ามพลาด
ชมรมเบรกแดนซ์	ชมรมเราได้รับเชิญให้เต้นโชว์ในพิธีเปิด น้องใหม่ปีนี้ฝีมือเหลือร้าย โปรดติดตามชม
ชมรมลีลาศ	เยี่ยมพื้นที่อาคารพละมาเปิดพลอร์ วันที่สอง ของงานตั้งแต่บ่ายสามโมงครึ่งเป็นต้นไป เชิญเข้าร่วมตามอัธยาศัย
ชมรมขับร้องประสานเสียง	จัดกิจกรรมในวันที่สองตั้งแต่สิบโมง และ กำลังรับสมัครสมาชิกด้วย (ฮา)
ชมรมการละคร	เปิดการแสดงบนเวทีในวันที่สามของงาน ตั้งแต่เก้าโมงเป็นต้นไป บทละครเขียนเอง ปรับปรุงจากเวอร์ชันที่ใช้ประกวดระดับ จังหวัด

ชมรมวิจัยนิยายสืบสวน	มิสเทอร์ลันช์ในวันแรกตั้งแต่ 11:30
ชมรมวิจัยเครื่องแต่งกาย	แฟชั่นโชว์ที่ห้องตัดเย็บทุกวันเวลาสิบเอ็ดนาฬิกาและสิบสี่นาฬิกา เปิดรับสมัครนายแบบนางแบบ
ชมรมวิจัยการ์ตูน	จำหน่ายหนังสือรวมบทความ ณ ห้องเรียนเสริมที่หนึ่ง อียาพลาด รวมหนึ่งร้อยบทวิจารณ์การ์ตูนตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน
ชมรมเคมี	เชิญมาชมอนุภาพของโซเดียมที่ห้องทดลองเคมี 'ไม่รับประกันความปลอดภัยใดๆ ทั้งสิ้น'
ม.5 ห้อง F	ฉายหนังวิดีโอเรื่อง 'จุดบอดของคนทั้งมวล' จะมีสักกี่คนที่คาดเดาจากจบบันนำตะลิ่งนี้ออก กำหนดการฉายโปรดดูที่อีกหน้าของจุลสาร
กลุ่มกองเชียร์ & ชมรมเชียร์ลีดดิ้ง	เปิดการแสดงร่วมกันที่สนามกีฬาในวันแรกของงาน บ่ายสองโมงครึ่งเป็นต้นไป
ชมรมชงชา	สุดยอดพิธีชงชากลางแจ้งอันเก่าแก่และดั้งเดิมแห่งงานเทศกาลคันยะ ณ สวนสาธารณะชิโรยามะ!
ชมรมศิลปะ	เชิญชม 'เพลงสดุดีสีฟ้า' ผลงานที่ได้รับเลือกให้จัดแสดงในนิทรรศการศิลปะจังหวัดที่ห้องศิลปะ

14 ลำดับแห่งศรัทธา

ชมรมวงโยธวาทิต	โชว์สวนสนามภายในอาคารพลະในวันี่ตาม ของงานตั้งแต่เวลาบ่ายสองโมง
ชมรมภาพพู่กันจีน	จัดแสดงนิทรรศการร่วมกับชมรมศิลปะ ณ ห้องศิลปะ
กลุ่มผู้รักการดูดวง	ดูดวงด้วยสารพัดศาสตร์ที่ห้องเรียน ม.5 ห้อง E มีสินค้าให้เลือกซื้อด้วยนะ!
ชมรมวรรณศิลป์	จำหน่ายหนังสือรวมบทความ 'เสียงสะท้อน' ณ ห้องเรียนเสริมที่สามและระเบียงเชื่อม ชั้นสอง เล่มละสองร้อยเยน
ชมรมร้อยบทกลอน ⁶ ชมรมวิจัยสิ่งลึกลับ	คะ...ใครก็ได้มาเล่นกับพวกเราที่...ได้โปรด... นิทรรศการที่ห้องเรียน ม.4 ห้อง F งานนี้ มีแต่ผลงานวิจัยจริงจัง พวกอยากรู้เล่นๆ โปรดอย่ามา
ชมรมวิจัยการแข่งตอบปัญหา	รับสมัครผู้เข้าแข่งขันควิซไทรอัล สิบสาม นาฬิกาในวันแรกของงานที่สนามกีฬา งานนี้มีรางวัล
ชมรมดาราศาสตร์	งานเทศกาลคั่นยะจัดตอนกลางวันนี่นา มองไม่เห็นดาวหรรอก ช่วยไม่ได้ก็เลยจัด แสดงระบบสุริยะแทน
ม.4 ห้อง C	'นิทานแอนเดอร์สันสุดชวนหัว' บนเวที อาคารพลະในวันี่แรกของงาน ตั้งแต่ บ่ายสองโมงเป็นต้นไป

⁶ ร้อยบทกลอน (Hyakunin Isshu) ในที่นี้หมายถึงเกมไพ่จับคู่ซึ่งหน้าไพ่ที่ใช้จะรวบรวมมาจากบทกลอน
ของกวีเอกหนึ่งร้อยคน คนละหนึ่งบท

ชมรมกระจายเสียง	แนะนำข่าวเด่นงานเทศกาลคันยะ ออกอากาศที่โรงเรียนทุกวันเวลาเที่ยงครึ่ง ไม่ยากฟังก็ต้องฟังผลงานนี้
ชมรมลูกคิด	เชิญชมการดีดลูกคิดความเร็วสูงแบบเดียวกับ กับในโทรทัศน์ ห้องเรียนเสริมที่สี่ ชั้นสอง อาคารพิเศษ
ชมรมไต่วาที่	เยี่ยมห้องเรียน ม.6 ห้อง B มาจัดแข่งไต่วาที่ ภาษาอังกฤษ เริ่มตั้งแต่สิบเอ็ดโมงของ วันแรกไปจนถึงบ่ายสองโมงของวันที่สาม
ชมรมดนตรีโกโตะ ⁷	งานแสดงดนตรี ณ ห้องญี่ปุ่น เข้าสองรอบ บ่ายหนึ่งรอบ รายละเอียดประกอบการแสดง ติดอยู่ที่หน้าห้อง
ชมรมวิจัยรากูโงะ ⁸	จัดแสดงในวันแรกตั้งแต่เก้าโมงเช้าที่เวที อุตสาหกรรมคิดว่าจะได้เป็นโชว์เปิด แต่โดน ชมรมเบรกแดนซ์ตัดหน้า... (แง)

-31-

ชมรมเขียนพู่กัน	นิทรรศการ ณ ห้องเรียนเขียนพู่กัน
ชมรมจัดดอกไม้	นิทรรศการที่ระเบียงชั้นหนึ่ง เชิญแวะเวียน เข้ามาเยี่ยมชม...

⁷ โกโตะ ชื่อเรียกรวมเครื่องสายแบบโบราณของญี่ปุ่น

⁸ รากูโงะ การแสดงมหัศจรรย์รูปแบบหนึ่งของญี่ปุ่น เน้นการเล่าเรื่องซับซ้อน ลักษณะเด่นคือจะด้อมมีบทปิดจบในตอนท้าย จึงเป็นที่มาของชื่อเรียกรากูโงะ (เรื่องเล่ามีบทสรุปจบ)

16 ลำดับแห่งศรัทธา

ชมรมชีววิทยา	แบบจำลองสิ่งแวดล้อมทางชีวภาพของคามิยามะ พุดแล้วจะหาว่าชมตัวเอง แต่ฉากประกอบทำชะอืดการเกินเหตุจนดูไม่รู้เลยว่าเป็นนิทรรศการ ชมรมอะไกรกันแน่
ชมรมหมากรุกญี่ปุ่น	คินยะคัพทัวร์นาเมนต์ คนละสามสิบนาที ผู้ชนะได้ทั้งชื่อและรางวัลสุดหรู ที่ห้องเรียน ม.4 ห้อง G
ชมรมการช่าง	พบกับเรือบรรทุกเครื่องบินเอ็นเตอร์ไพรส์ ในนิทรรศการที่ห้องเรียนฟิสิกส์ สินค้าจุกจิกน่ารักๆ ก็มีนะ
ชมรมวิจัยหนังสือวิดีโอ	ฉายหนังสือดีเรื่อง 'สิ้นสุด' ที่ห้องโสตทัศนศึกษา กำหนดการฉายโปรดดูที่อีกหน้า
ชมรมถ่ายภาพ	จัดนิทรรศการที่ห้องเรียน ม.6 ห้อง G จัดแสดงภาพถ่ายโบราณที่ใช้ผงแมกนีเซียมด้วย
ชมรมวิจัยภาพยนตร์	ฉายภาพยนตร์เรื่อง 'ซีเนม่าพาราดิโซ' (ภาพยนตร์อิตาลีปี ค.ศ. 1989) ณ ห้องโสตทัศนศึกษา
ชมรมวิจัย SF ⁹	ผลงานได้รับรางวัลเซย์อุน ¹⁰ สาขาสื่อภาพยนตร์ ชื่อเรื่องคือ... (ละไว้ในฐานที่เข้าใจ)
ชมรมฟิสิกส์	สร้างหุ่นยนต์จนสำเร็จ แบบที่ยืนด้วย

⁹ SF (Science Fiction) บันเทิงคดีแนววิทยาศาสตร์

¹⁰ รางวัลเซย์อุน รางวัลด้านวรรณศิลป์ที่มอบให้กับผลงานประเภทบันเทิงคดีแนววิทยาศาสตร์ที่ยอดเยี่ยมในแต่ละปี

<p>โกลบอลแอนด์คลับ</p> <p>ชมรมวิจัยประวัติศาสตร์</p>	<p>สองขาเขี้ยวนะ แต่ต้องยันตัวกับรถเข็นเด็กตลอดเวลาเท่านั้นเอง</p> <p>พวกเราจัดนิทรรศการกันที่ห้องเรียน ม.6 ห้อง E เรียนเชิญเยี่ยมชม</p>
<p>ชมรมเย็บปักถักร้อย</p>	<p>พบกันอีกครั้งกับแบบจำลองปราสาทคามิยามะหรือที่รู้จักกันในนาม 'ชิโรยามะ' มาร่วมวิเคราะห์ความแข็งแรงและตามรอยการล่มสลายของปราสาทหลังนี้</p>
<p>ชมรมวิจัยขนมหวาน</p>	<p>จัดแสดงผลงานปักพรมลายมณฑล¹¹ พุดเองก็ยังไม่อยู่ แต่แค่ประดับไว้ก็เสริมให้ห้องดูศักดิ์สิทธิ์สุดๆ</p> <p>จำหน่ายขนม 'ที่อยู่ในกรอบของการสะท้อนเป้าหมายกิจกรรมชมรม' หน้าห้องคหกรรม ะวะมาอุดหนุนด้วยนะ!</p>

-32-

<p>ชมรมไลต์มิวสิก</p> <p>ชมรมหมากล้อม</p>	<p>วงดนตรีทั้งหลายโปรดมาลงทะเบียนกับชมรมไลต์มิวสิก พวกเราจองโรงฝึกศิลปะการต่อสู้เอาไว้แล้วเกือบเต็มเวลา</p> <p>เปิดสอนมือใหม่หัดเล่นที่ห้องเรียนเสริมที่สอง แน่แน่นอนว่าพร้อมเป็นคู่เล่นให้ด้วย</p>
---	---

¹¹ มณฑล (Mandala) ภาพเรขาคณิต (โดยส่วนใหญ่มักเป็นวงกลม) ลวดลายต่างๆ สื่อถึงจักรวาลตามความเชื่อของศาสนาฮินดูและศาสนาพุทธ ใช้เป็นเครื่องมือช่วยในการเข้ามานสมาธิ

18 ลำดับแห่งศรัทธา

ชมรมอะแคปเปลา	ประจำการอยู่ที่ห้องเรียน ม.6 ห้อง C และ ยังเปิดการแสดงที่สวนกลางในวันแรกของ งานตอน 11 โมงครึ่งด้วย เชิญมาฟังกันนะ!
ชมรมหนังสือพิมพ์ตีพิมพ์	ตีพิมพ์ฉบับพิเศษทุกสองชั่วโมงตลอด ช่วงงานเทศกาลคั่นยะ รอดติดตามประเด็น ดั่งแบบเกาะติดสถานการณ์ได้เลย
ชมรมวิจัยการอาหาร	กิจกรรมแข่งทำอาหาร 'โวลต์ไฟเออร์' in สนามกีฬาในวันที่สองของงาน สิบเอ็ดโมงครึ่ง เป็นต้นไป! และกำลังรับสมัครผู้เข้าแข่งขัน
ชมรมจัดสวน	ผ้ามั่นเทศกันดีกว่า... แต่ไม่ใช่ชมรมจัดสวน แน่เหอ ชมรมเกษตรล่ะไม่ว่า มันยังไ้กัน เนี่ยท่านประธานชมรม!?
ชมรมตรวจ	จัดคอนเสิร์ตที่อาคารพลະทุกวัน ตั้งแต่ บ่ายโมงครึ่งเป็นต้นไป รายการเพลง ไม่ซ้ำวัน
ชมรมมายากล	ทำทุกสายตาที่ห้องเรียน ม.5 ห้อง D และ บนเวทีที่อาคารพลະในวันแรกของงาน สิบเอ็ดโมงครึ่งเป็นต้นไป
ชมรมวิจัยการทำนาย	เชิญมาเยือน ณ ทางขึ้นบันไดชั้นสาม
ชมรมวรรณกรรมคลาสสิก	ทำไมงานวัฒนธรรมโรงเรียนมัธยมปลาย คามิยามะจึงถูกเรียกว่า 'งานเทศกาลคั่นยะ' พบคำตอบในหนังสือรวมบทความ 'เสียวกะ' ห้องธรณีวิทยา เล่มละสองร้อยเยน

กองอำนวยการ

คุงายามะ มุเนโยชิ
(ประธานนักเรียนและ

ประธานกรรมการ
ฝ่ายจัดงานเทศกาลคันยะ)

ฮัทสึซากิ เคตะ
(รองประธานนักเรียน)

เกินขอบเขตไปหน่อยแล้วมั้งทุกคน
คำเดียวสั้นๆ แค่นี้แหละ

ช่วงงานเทศกาลกองอำนวยการจะ
ประจำการอยู่ที่ห้องสภานักเรียน
พร้อมรับเรื่องแจ้งหรือปัญหาปรึกษา
ทุกเวลา

-33-

โซงาวะ ฮารุมิ
(รองประธานนักเรียน)

ฟูนาบาคิ คัทสึจิ
(ประธานกรรมการ
ฝ่ายศิลปวัฒนธรรม)

ทานาเบะ จิโร่
(ประธานกรรมการ
ฝ่ายธุรกิจ)

ความรู้สึกเดียวที่เต็มเปี่ยมมอยู่คือในที่สุด
ก็มาถึงจุดนี้จนได้... ขอให้ทุกคนเต็มที่กับ
งานแบบไม่ต้องมาเสียดายกันทีหลัง
รางวัลดีเด่นทั้งสามสาขาประจำงานเทศกาล
คันยะปีนี้พวกเราเพิ่มสาขาชมรมดีเด่น
เข้าไปด้วย ผู้ตายนะเหล่าวัยรุ่นทั้งหลาย!
พวกเราจัดเตรียมถึงขยะไว้ในจำนวน
ที่มากพอ ขอความร่วมมือในการคัดแยก
ขยะก่อนทิ้งด้วย

-34-

ผมอ่านผ่านตาหนึ่งรอบแล้ววางจุลสารไว้ข้างหมอนด้วยความ
อิมใจกับผลลัพธ์ที่ออกมา หน้าปกจุลสารพิมพ์ด้วยอักษรโกธิค¹²
ตัวโตว่า 'คู่มือเที่ยวงานเทศกาลคันยะ' และมีตัวอักษรขนาดเล็กกระบุ
อยู่ด้านล่างว่า 'งานวัฒนธรรมโรงเรียนมัธยมปลายคามิยามะ
ครั้งที่สี่สิบสอง' ผู้จัดทำจุลสารเล่มนี้คือคณะกรรมการฝ่ายธุรการ
หรือคณะกรรมการที่ผม ฟุคุเบะ ซาโตชิตั้งกัอยู่

อหนึ่ง นอกจากจะเป็นสมาชิกคณะกรรมการฝ่ายธุรการอันทรง
เกียรติแล้ว ผมยังเป็นสมาชิกชมรมเย็บปักถักร้อยฝีมือดี และชมรม
วรรณกรรมคลาสสิกอันน่าภาคภูมิใจ ถ้าจะถามว่าผมให้ความสำคัญ
กับชมรมไหนมากที่สุดเหอ... นั่นสินะ ก็คงเป็นชมรมวรรณกรรม
คลาสสิกมั้ง

ตอนเข้ากลุ่มจัดทำจุลสารซึ่งประธานกรรมการฝ่ายธุรการ
ควบคุมดูแลโดยตรง ผมเข้าใจว่ามันเป็นงานง่ายๆ แค่เอาจุลสาร
ของปีเก่ามาลอกตาม แต่เอาเข้าจริงกลับเป็นภารกิจยุ่งยากพอสมควร
เอาเถอะ ถ้ามันไม่มีความยากเอาซะเลยก็ไม่สนุกนะสิ

แต่ผมก็ไม่ลืมนิสิตพิเศษในมือซึ่งจะเรียกว่าเป็นรางวัลหลัง
รับมือกับภารกิจยุ่งยากก็ได้ การแยกแยะให้ออกระหว่างใช้สิทธิ
พิเศษกับใช้อำนาจในทางมิชอบก็ถือเป็นเรื่องสนุกเช่นกัน อธิบาย
ง่ายๆ ด้วยจุลสารเล่มนี้ก็คือผมแอบเล่นชนินิดหน่อยตรง 'คอมเมนต์
สั้นๆ จากกลุ่มกิจกรรม' ที่เป็นคอลัมน์สุดท้าย

ที่ผ่านมาจากจนถึงปีก่อน คอลัมน์คอมเมนต์สั้นๆ นี้จะเรียงตาม
ลำดับอักษร แต่ผมแอบเปลี่ยนให้เรียงตามลำดับที่ลงทะเลเบียน
โดยอธิบายกับประธานกรรมการว่า 'ไม่ยุติธรรมเลยที่ปล่อยให้ชมรม

¹² อักษรโกธิค (Gothic Typeface) ชื่อเรียกตัวพิมพ์รูปแบบหนึ่งของญี่ปุ่น ลักษณะเด่นคือความ
หนาของเส้นนอนและเส้นตั้งจะพอๆ กัน

อะแคปเปลลา¹³ ยึดตำแหน่งสะกดตาที่สุดของพื้นที่ประชาสัมพันธ์
 อย่างเป็นทางการนี้มาตลอด เพียงเพราะชื่อชมรมใช้อักษรลำดับ
 แรก' แต่อันที่จริงเป้าหมายของผมไม่มีอะไรมาก แค่อยากให้
 คอมเมนต์ของชมรมวรรณกรรมคลาสสิก หนึ่งในกลุ่มที่ผมสังกัดได้
 อยู่ในตำแหน่งที่สะกดตาดักหน่อยก็ยังดี

ตอนแรกประธานกรรมการออกอาการลังเล แต่ไม่นานก็เห็น
 ด้วยกับความคิดนี้เต็มที ทว่าในเมื่ออ้างให้เปลี่ยนมาใช้วิธีเรียงตาม
 ลำดับลงทะเลเบียนและมีชมรมเคนได้เข้ามาลงทะเลเบียนก่อนใครเพื่อน
 ผมจึงไม่สามารถผลักดันชมรมวรรณกรรมคลาสสิกให้ไปอยู่บรรทัด
 แรกสุดของคอลัมน์ได้ เลยต้องพลิกแพลงให้ไปอยู่ลำดับหลังสุดแทน
 คงช่วยให้สะกดตาคว่า 'กลุ่มบรรทัดกลางๆ' เยอะ

เอาเข้าจริงการประชาสัมพันธ์นี้คงไม่ส่งผลอะไรเท่าไร ผมทำ
 ไปเพียงเพราะอยากสนุกกับสิทธิพิเศษในฐานะกลุ่มจัดทำจุลสาร
 มากกว่าคิดเรื่องโฆษณาชมรมวรรณกรรมคลาสสิกด้วยซ้ำ

แต่ก็อย่างที่โชงวาระ รองประธานนักเรียนคอมเมนต์เอาไว้
 ตัวผมเองก็เต็มเปี่ยมไปด้วยความรู้สึกที่ว่า ในที่สุดก็มาถึงจุดนี้จนได้
 เหมือนกัน งานของคณะกรรมการฝ่ายธุรการุ่นวายมาก แต่ของ
 ชมรมเย็บปักถักร้อยรุ่นวายยิ่งกว่า ผมได้แต่ก้มหน้าก้มตาลงเข็มและ
 บ่นไม่หยุดปากว่าใครกันนะที่เสนอให้ปักพรมลายมณฑล ถึงจะ
 ไม่รู้สึกลำบากเพราะเป็นกิจกรรมชมรมที่ทำเพราะใจรัก แต่ก็ปวดตา
 ชะมัด เสียดายนิดๆ ตรงที่โดนงานของคณะกรรมการกับชมรม
 เย็บปักถักร้อยขโมยเวลาไปจนไม่ค่อยได้มีส่วนร่วมในหนังสือ
 รวมบทความของชมรมวรรณกรรมคลาสสิก แต่ลำพังฐานข้อมูล
 อย่างเดียวให้ข้อสรุปไม่ได้ซะด้วย เลยอยากจะยืนยันว่าถ้าแบ่งเวลา

13 ในภาษาญี่ปุ่น ชมรมอะแคปเปลลาเขียนขึ้นต้นด้วยคำว่า 'อะ' ซึ่งถือเป็นอักษรที่อยู่ลำดับแรกสุด

ได้มากขึ้นแล้วจะเขียนบทความสนุกๆ ออกมาได้หรือเปล่า

พรุ่งนี้จะแวะไปที่ไหนก่อนดีน้ำ ที่แน่ๆ คือห้ามพลาดชมรม
วิชาการแข่งตอบปัญหา ปกติสมาชิกจะเข้าร่วมการแข่งขันที่กลุ่ม
ตัวเองจัดไม่ได้อยู่แล้ว ดังนั้นผมก็พอจะมีลุ้นอยู่บ้าง ส่วนวันที่สอง
มีการแข่งทำอาหารที่น่าสนุกดี ถ้าได้ทำข้าวผัดทะเลสูตรเด็ดล่ะก็
ผมไม่มีทางแพ้ใครแน่นอน

ที่น่าเป็นห่วงคือมายากะจะเศร้าซึมเกินไปหรือเปล่า เขาเถอะ
เธอเป็นคนเข้มแข็ง และในมุมมองของบุคคลที่สาม มายากะไม่ถือ
ว่าต้องรับผิดชอบอะไรมากกับกรณีนี้ ส่วนคุณจิตันตะท่าทางเป็น
กังวลพอสมควรอยู่เหมือนกัน แต่ผมกลับเน้นมองโลกในแง่ดีไว้ก่อน
อะไรจะเกิดก็ต้องเกิด สุดท้ายก็คิดหาทางออกได้เองแหละ

อืม ตื่นเต้นจริงๆ ทั้งเรื่องงานวัฒนธรรมและเรื่องที่ว่าชมรม
วรรณกรรมคลาสสิกของพวกเราจะพลิกสถานการณ์ที่ผิดพลาดนี้ยังไง
การมีปัญหาให้ฟันฝ่ารออยู่ตรงหน้าช่างวิเศษอะไรอย่างนี้!

003-♠01

นอนไม่ค่อยหลับเพราะนอนดึกจนติดเป็นนิสัย

ผมว่าจะหาหนังสือมาอ่าน แต่ไม่เจอเล่มที่ถูกต้องชั้นหนังสือ
เลยลงไปห้องนั่งเล่น มือคว้ารีโมตขึ้นมาดเปิดโทรทัศน์ ดันเจอ
แต่รายการไม่น่าสนุก สุดท้ายไม่มีทางเลือก ผมเปิดคอมพิวเตอร์
ตั้งโต๊ะที่ฝุ่นจับอยู่ตรงมุมห้อง

คอมพิวเตอร์เครื่องนี้เคยเป็นของพี่สาวผม ปัจจุบันเป็นเครื่อง
ส่วนรวมให้ครอบครัวโอเรกิเอาไว้ใช้อินเทอร์เน็ต ที่จริงคนใช้งานก็มี
แค่ผมคนเดียว และผมไม่ชอบเล่นอินเทอร์เน็ตซะด้วย ถึงมันจะเป็น

คอมพิวเตอร์ตกุ่น แต่ก็คงมีหน่วยความจำและประสิทธิภาพในการประมวลผลซึ่งเสียของแท้ๆ เมื่อมาอยู่กับผม เลยได้ทำประโยชน์จริงๆ แค่อาทิตย์ละครั้งสองครั้งตอนผมเสิร์ชหาคอลัมน์ข่าวเท่านั้นเอง น่าสงสารอยู่เหมือนกัน

ผมเปิดเว็บไซต์ค้นหาข้อมูล ว่าจะหาข่าวมาอ่าน...แต่เปลี่ยนใจพิมพ์คำว่า 'โรงเรียนมัธยมปลายคามิยามะ' ลงไปแทน และพอกดๆ ตามลิงก์เข้าไปก็เจอเว็บไซต์โรงเรียนตัวเองในที่สุด นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่ผมเข้าเว็บไซต์นี้ เพราะนอกจากจะมีข้อมูลบังคับจำพวกประวัติการก่อตั้งสถาบัน ความเป็นมาโดยย่อ หรือแนะนำกิจกรรมนอกหลักสูตรแล้ว เว็บไซต์นี้ยังมีกระดานข่าวหรือห้องแชตสำหรับนักเรียนรุ่นปัจจุบันด้วย ผมจึงเคยเข้ามาใช้ห้องแชตเมื่อไม่นานมานี้

พูดถึงงานวัฒนธรรมโรงเรียนมัธยมปลายคามิยามะอันเลื่องชื่อ มีหรือจะไม่มีลิงก์ข้อมูลไว้ในอินเทอร์เน็ต แล้วก็เป็นที่ตามคาดข้อความ 'นับถอยหลัง หนึ่งวันก่อนงานเทศกาลคันยะ' พิมพ์ด้วยอักษรแบบมิงโจ¹⁴ ตัวเบ้อเริ่มโชว์อยู่ที่หน้าแรกของเว็บไซต์ ที่มุมหน้าจอยังมีตัวการ์ตูนนักเรียนหญิงในเครื่องแบบโรงเรียนคามิยามะช่วยกันขนข้าวของ และดูเหมือนจะลงรายละเอียดตั้งแต่กำหนดการจัดงาน รายชื่อชมรมที่เข้าร่วม แนะนำวิธีเดินทาง ข้อกำหนดซึ่งขอให้ผู้มาเยี่ยมชมปฏิบัติตาม หรือกระทั่งมุมขายของทางไปรษณีย์

ไม่รู้ว่าทีมไหนทำเว็บไซต์นี้ขึ้นมา แต่ท่าทางจริงจังกันน่าดู นอกจากจะอัดแน่นด้วยรูปถ่าย ภาพวาดประกอบ หรือแผนที่เขียน

14 อักษรมิงโจ (Ming-Cho Typeface) ชื่อเรียกดั้งเดิมอีกรูปแบบหนึ่งของญี่ปุ่น ลักษณะเด่นคือเส้นตั้งจะหนา ส่วนเส้นนอนจะบาง นิยมใช้เป็นตัวพิมพ์ในนิตยสารและหนังสือพิมพ์

24 ลำดับแห่งศรัทธาพยา

ด้วยมือแล้ว การจัดวางหน้าจอยังทำได้ดีและให้ข้อมูลที่เข้าใจง่าย ผมเปิดดูคร่าวๆ และว่าจะกดเข้าไปดูหัวข้อแนะนำชมรมวรรณกรรม คลาสสิกที่ตัวเองสังกัดอยู่ แต่การเชื่อมต่อเกิดขาดหายไปดื้อๆ

คอมพิวเตอร์เครื่องนี้จะเน็ตหลุดเองเป็นบางครั้ง ไม่รู้ว่า ส่วนไหนมีปัญหา เอาเถอะ ผมว่าจะกลับขึ้นไปนอนสักที แต่หุพลัน ได้ยินใครบางคนเดินลงมาจากชั้นสอง เสียงฝีเท้าเบาแบบนี้คงเป็น พี่สาวของผม ครั้นจะไปเดินสวนกันบนระเบียงแคบก็กระไรอยู่ ผมเลยเอนตัวกับเก้าอี้อีกครั้งเพื่อรอให้อีกฝ่ายเดินผ่านไป

เสียงฝีเท้าลวงเข้าไปยังห้องครัวข้างห้องนั่งเล่น ตามด้วยเสียง เปิดตู้เย็น เสียงแก้วถูกหยิบออกมาดังเคาะๆ ผมทำท่าจะลุกกลับห้อง แต่ถูกเรียกแบบไม่มีปี่มีขลุ่ย

"ไฮทาร์โร่"

ผมเดาเจ้าของเสียงถูกด้วย ฟันนั่นเอง น้ำเสียงแฝงความงัวเงีย อย่างบอกไม่ถูก

"พรุ่งนี้เธอมีงานวันฉัตรธรรมนี่"

ผมหันเฉพาะศีรษะไปทางห้องครัว

"ใช่"

"รีบนอนได้แล้ว"

"หา?"

ผมร้องเสียงหลง เพราะที่ผ่านมามีคำเตือนประเภทรีบนอน ได้แล้ว เคี้ยวข้าวให้ละเอียดก่อนกลืน หรืออย่าลืมหักทิชชูกับผ้า เช็ดหน้าติดตัวไม่เคยหลุดจากปากพี่ เวลาคุณเธอสั่งอะไรแต่จะมี แต่ไอ้ที่จุกจิกวุ่นวาย คราวนี้ผมเลยงงๆ ไม่รู้ว่าลมเพลมพัดอะไร ขณะที่ฝ่ายตรงข้ามไม่สนใจ เพียงแต่เทน้ำใส่แก้วและดื่มลงคอ จนเกลี้ยง

"...พี่เดาว่าคงเจอปัญหาอะไรอยู่ใช่ไหมล่ะ"

ผมไม่ตอบ

คราวนี้มีเสียงของเหลวบางอย่างถูกรินใส่แก้วในปริมาณน้อยกว่าเมื่อ

"เพราะท่าทางเธอมันฟ้องนะ ไมลี อันที่จริงชมรมวรรณกรรมคลาสสิกต้องเจอปัญหาในงานวัฒนธรรมทุกปี มันเป็นเรื่องปกติไปแล้ว"

อ้อ ที่แท้ก็ต้องคำสาป

"เธอก็เลือกเข้าชมรมน่าปวดหัวจริงๆ นั่นแหละ"

"หรือ"

เล่นเอาค้นปากอยากเถียงว่าพี่นั่นแหละสั่งให้ผมเข้าชมรมนี้

ผมเพิ่งเข้าเรียนที่โรงเรียนคามิยามะในปีนี้และถูกพี่ซึ่งเป็นอดีตสมาชิกชมรมวรรณกรรมคลาสสิกไหว้วานให้สมัครเข้าชมรม โดยลงชื่อไว้เฉยๆ ก็ยังดี เดิมที่ผมตั้งใจจะตีความกับช่วงเวลาหลังเลิกเรียนแบบเกียจคร้านในฐานะสมาชิกแต่ในนามเพียงหนึ่งเดียวแต่อะไรๆ กลับไม่ง่ายอย่างนั้น เพราะนักเรียนหญิงที่ชื่อจิทันตะดันสมัครเข้าชมรมวรรณกรรมคลาสสิกด้วยจุดประสงค์บางอย่าง และหลังจากเผชิญสารพัดเรื่องยุ่งยากที่เกี่ยวข้องกับ 'จุดประสงค์' นั้นของเธอ ผลสุดท้ายชมรมนี้จึงมีสมาชิกถึงสี่คน ซาโตชิตั้งชื่อเรื่องยุ่งยากทั้งหมดนั้นว่าคดีเฮียวกะ ซึ่งผมก็เชื่อมั่นเป็นไฉนในการเขียนบทความลงหนังสือ

อนึ่ง ชมรมวรรณกรรมคลาสสิกนี้ก่อตั้งขึ้นมาเพื่ออะไรยังไม่รู้แน่ชัด ว่าตามชื่อชมรมแล้วพวกเราควรค้นคว้าและวิเคราะห์เกี่ยวกับบทประพันธ์โบราณ แต่สมาชิกชมรมที่มีอยู่ในปัจจุบันต่างฝ่ายต่างไม่มีแววจะทำแบบนั้น แต่ละคนแคว้งคว้างไร้จุดหมาย

เพราะชาวรุ่นพี่มาช่วยชี้แนะว่า 'ชมรมวรรณกรรมคลาสสิกต้องทำกิจกรรมอะไรบ้าง' เอาเถอะ โดยส่วนตัวแล้วผมกลับชอบที่มันเป็นแบบนี้

ที่นี้เดิมที่ผมคิดจะสมัครทิ้งไว้เฉยๆ แต่การจะรักษาชมรมให้คงอยู่ต่อไปได้ก็ต้องทำกิจกรรมสักอย่าง ชมรมวรรณกรรมคลาสสิกได้รับอนุมัติจากทางโรงเรียนอย่างเป็นทางการว่าเป็นชมรมที่มีตัวตนจึงได้รับงบประมาณสำหรับทำกิจกรรมมาด้วย และเงินจำนวนน้อยนิดนั้นถูกลบบัญชีไว้ว่าเป็น 'ค่าใช้จ่ายในการจัดพิมพ์หนังสือรวมบทความ' ในเมื่อมีงบมาให้ก็ต้องใช้ ด้วยเหตุนี้พวกเราจึงตัดสินใจทำหนังสือรวมบทความที่ชื่อเฮียวกะ แม้จะหุ้กหุ้กไปบ้าง แต่ในที่สุดเฮียวกะก็เสร็จสมบูรณ์

ไม่สิ เกิดปัญหาขึ้นมานิดหน่อย ดังนั้นการคาดเดาของพี่ที่ว่า 'คงเจอปัญหาอะไรอยู่ใช่ไหม' จึงถูกเผง

จะว่าไป พี่น่าจะรู้ว่าชมรมวรรณกรรมคลาสสิกทำกิจกรรมอะไรกันบ้าง แต่พี่เพิ่งกลับมาญี่ปุ่นเมื่อไม่นานมานี้ ซึ่งเป็นช่วงที่ผมเลิกสนใจแล้วว่าเดิมทีชมรมนี้ต้องทำกิจกรรมแบบไหน

ยังไงก็ตาม โดยส่วนตัวแล้วผมไม่ได้คิดว่าตัวเองหลงมาอยู่ชมรมแย่ๆ จึงไม่ตอบปฏิเสธแต่เลือกพูดกับพี่ว่า...

"ถ้ามันมีประเด็นที่เหมือนต้องคำสาปแบบนี้จริง ขอเครื่องรางคุ้มครองสักอันสิ คุณรุ่นพี่"

"นี่เธอคิดจะรีดไถพี่เหรอ"

ความเจ็บเข้าปากคลุมชั่วคราว จากนั้นอะไรบางอย่างก็พุ่งมาจากด้านหลัง ผมมองตามด้วยความประหลาดใจที่อีกฝ่ายจะให้เครื่องรางคุ้มครองจริงๆ ปรากฏว่ามันเป็นปากกาหมึกซึมที่ไม่น่าจะมีประโยชน์เลย แต่อย่างน้อยมันก็ยังดูดี ตัวดำเป็นสีดำเข้ม

ขอบส้เงินด้าน ท่าทางไม่ใช่ของถูก

"ไอ้นั่นพี่ให้"

"...ผมควรขอบคุณหรือเปล่า"

"ล้้บบอกไปว่ามันหม้กหมด และหัวปากกาก็แตกแล้ว"

อย่าเที่ยวโยนขยะมาได้ม้ย... ผมคิดพลางได้ยินเสียงบางอยาง
ถูกเก็บเข้าตู้เย็น เสียงฝ้เท้าก้าวออกจากห้องครัว ตามด้วยเสียง
อีกฝ้ยหันมากล่าวทิ้งท้ายจากระเบียง

"ถ้าพี่ว่างจะแวะไปนะ"

"ไม่ต้องมาเลย"

เรื่องนี้ผมปฏิบัติเสทันควัน แต่นี้ปัญหาที่เยอะพออยู่แล้ว
ชินปล้ดอยให้เข้ามาป่วนก็แยล้

ไม่มีเสียงตอบกลับนอกจากเสียงฝ้เท้าก้าวขึ้นบันได

บนเตียง

ผมนอนรอให้ตัวเองง่วงโดยสมองไม่ได้คิดอะไรเป็นพิเศษ
จากนั้นจึงหลับตา ถอนหายใจยาว

วันนี้ หรือถ้าพูดให้ถูกคือเมื่อวานทั้งวันถูกใช้ไปกับการเตรียม
งานวัฒนธรรมโรงเรียนมัธยมปลายคามิยามะ

ตามกำหนดการแล้วงานนี้ใช้เวลาทั้งหมดสี่วัน แต่ต้องหมดไป
หนึ่งวันเต็มๆ กับการเตรียมงาน ดังนั้นจึงเหลือเวลาของงาน
วัฒนธรรมจริงๆ เพียงสามวัน ซึ่งวันพรุ่งนี้จะเป็นวันเริ่มงานจริง

ดูเหมือนซาโตชิตั้งใจจะสนุกกับงานจนถึงที่สุด ซึ่งไม่น่า
แปลกใจเท่าไร แต่แน่นอนว่า 'การสนุกกับงานวัฒนธรรม' ไม่ใช่
'เรื่องจำเป็นต้องทำ' ต่อให้หลบไปนอนก้ล้กเกลือกอยู่ที่มุมไหน
ของอาคารเรียน งานก็จบลงได้อยู่ดี ตัวผมแม้ไม่ถึงกับบ่นว่า

'งานวัฒนธรรมนี้มันน่าเบื่อชะมัด' แต่ก็คงประกาศหลักศรัทธาอัน
ชื่อตรงว่า 'เรื่องไหนไม่จำเป็นก็ไม่ทำ เรื่องไหนจำเป็นก็ลงมือ
ทำทันที' โดยไม่คิดจะเข้าร่วมกับกิจกรรมไหนเป็นกิจจะลักษณะ

ความจริงผมไม่ต้องทำอะไรที่เรียกว่าเป็นการ 'มีส่วนร่วม' เลย
ด้วยซ้ำ ในวันงานจริงผมควรได้ดื่มด่ำกับช่วงเวลาที่ไม่ต้องทำอะไร
อย่างมากที่สุดแค่ผลัดเวรกันขายหนังสือรวมบทความเท่านั้นเอง

ที่สำคัญ ผมไม่คิดจะโทษว่าใครเป็นต้นเหตุของปัญหาที่เกิดขึ้น
เพราะถ้าว่ากันตามจริง คนผิดก็คือพวกเราสมาชิกชมรมทั้งหมด
นั่นแหละ ดังนั้นผมจึงมีส่วนต้องรับผิดชอบเช่นกัน น่าเสียดายที่การ
ตามแก้ไขข้อผิดพลาดของตัวเองจัดเป็น 'เรื่องจำเป็นที่ต้องทำ' ชะด้วย

ปัญหาคือ 'จะจัดการให้เสร็จโดยเร็วที่สุด' หรือไม่

ยิ่งไงก็ตาม ต่อให้แก้ปัญหาไม่สำเร็จ ผลที่ตามมาแค่เรื่องเงิน
หุยมหิมี จะถึงขั้นคอขาดบาดตายหรือก็เปล่า จิตันตะต่างหากที่
วิตกกังวลเกินเหตุ แทนที่จะคิดแบบสบายๆ เน้นประหยัดพลังงาน
ไว้ก่อน

ผมยึดมั่นไม่มองอนาคตในแง่ลบเกินเหตุ แต่ก็ไม่บวกเกินพอดี
หรือที่เรียกว่ามองแบบเคเซราเซรา¹⁵ ระวังรอดความง่วงมาเยือน

004-◆01

ลืมตาตื่นกลางดึกเลยเปลอครุ่นคิด

อย่างอีตาโอเรกิต้องเข้าใจผิดอยู่แน่เลย แต่จะบอกให้ว่า
ฉันไม่ใช่พวกยึดติดกับความสมบูรณ์แบบ คนเราต่อให้เตรียมตัว

¹⁵ เคเซราเซรา (Que Sera Sera) ชื่อบทเพลงที่ได้รับรางวัลออสการ์สาขาเพลงนำภาพยนตร์ยอดเยี่ยม
ให้ประกอบภาพยนตร์เรื่อง The Man Who Knew Too Much โดยชื่อเพลงมีความหมายว่าอะไรจะเกิด
ก็ต้องเกิด

อย่างดีในขอบข่ายสามัญสำนึกทั่วไปก็ยังสามารถผิดพลาดกันได้ แต่ไม่นับกรณีเตรียมตัวไม่พร้อมหรือศึกษาไม่เพียงพอ นะ ดังนั้น ไม่แปลกเลยถ้าคนอื่นรวมทั้งตัวฉันจะทำผิดพลาด แต่ปัญหาคือนิสัย ซึ่โมโหของตัวเองนี่แหละ บางครั้งฉันเลยอดหัวเสียไม่ได้กับเรื่องที่ไม่ไม่มีใครถือสาด้วยซ้ำ ความผิดพลาดของตัวเองช่างน่าหงุดหงิด อย่างห้ามไม่อยู่จริงๆ ไม่รู้เพราะอะไร

ก่อนหน้านี่ฉันเคยระบายความรู้สึกนี้ให้ฟูคุจังฟัง

'โถ มายากะ ถ้าคนเราควบคุมอารมณ์ตัวเองได้อย่างใจคิด ก็ไม่มีใครต้องลำบากแล้ว เรื่องพรรคนักลุ่มไปก็เท่านั้นแหละ'

'ฉันไม่ได้กลุ่มอยู่สักหน่อย แล้วก็ไม่ต้องการคำแนะนำกว้างๆ แบบนั้นด้วย'

ฟูคุจังกอดอกก้มมองพื้นแล้วจึงงำในลำคอเสียงดัง วิธีวางฟอร์ม แบบนั้นสมเป็นฟูคุจังดี ซึ่งฉันก็ไม่ได้เกลียดหรือชนะ

'ในมุมมองส่วนตัว ฉันว่าความจริงมายากะไม่ใช่พวกที่จะไม่โหดกับความสำเร็จหรือความผิดพลาด สมบูรณ์แบบหรือไม่หรือ'

'อย่างนั้นหรือ'

ฉันชะโงกตัวไปหาด้วยความสนใจ

'ถ้าอย่างนั้นทำไมตอนนี้ฉันถึงโมโหล่ะ'

'อธิบายไม่ถูกเหมือนกัน ขนาดฉันคิดว่าตัวเองมีคำศัพท์อยู่ในหัวเยอะแล้วนะ แต่ไม่ค่อยมีคำศัพท์ที่เป็นประโยชน์เลยแฮะ'

'มีแต่คำศัพท์ที่ไม่มีประโยชน์ว่้างั้นเถอะ'

'อย่างคำว่าแท็งก์ ดีแซนต์'¹⁶ หรือไม่กี่อุนดงคัง'¹⁷ ึง ไม่ดี

16 แท็งก์ ดีแซนต์ (Tank Desant) ยุทธวิธีรูปแบบหนึ่งซึ่งให้ทหารราบขึ้นไปโดยสารบนตัวรถถังเพื่อช่วยคุ้มกันจากอาวุธต่อต้านรถถัง

17 อุนดงคัง แปลตรงตัวคือความดวงดี ความมุ่งมั่นและความอดทน ซึ่งว่ากันว่าเป็นสามปัจจัยสำคัญที่นำไปสู่ความสำเร็จ

30 ลำดับแห่งศรัทธาพยา

เรื่องนั้นเอาไว้ก่อนเถอะ ยกตัวอย่างเช่นไฮทาร์โรมักอ้างหลักการ
'ประหยัดพลังงาน' ไซม์ย'

ฟังแล้วไม่ค่อยอยากพยกหน้ารับเท่าไร

'ปากโอเรกก็อ้างแบบนั้น แต่ความจริงหมอนั้นจะให้ความสำคัญกับการประหยัดพลังงานจริงหรือเปล่าก็ไม่รู้'

'ขนาดเป็นเพื่อนกับเขามานานยังดูไม่ออกหรือ'

'ฉันไม่ได้สังเกตอะไรโอเรกขนาดนั้นหรือหนะ'

ว่าแล้วฟูจุงก็ยิ้มแหย

'เอาเถอะ เรื่องไฮทาร์เอาไว้ก่อน สรุปว่ามายากะเองก็อาจมีหลักการของตัวเองอยู่ในใจโดยไม่รู้ตัว หลักการที่ว่านั้นไม่เกี่ยวกับเรื่อง 'ถูกต้อง' หรือ 'สมบูรณ์แบบ' เรียกว่าต่อมโมโหของเธอไม่ได้ อยู่ตรงนั้น แต่เป็นจุดอื่นมากกว่า'

ฟังแล้วยังไม่ค่อยเชื่อเท่าไร แต่ที่สำคัญคือฉันไม่ค่อยชอบคุยถึงเรื่องตัวเอง หลังจากนั้นเลยเปลี่ยนไปคุยเรื่องอื่นแทน

เอาเป็นว่าปัญหาสำคัญตอนนี้คือคืนนี้ฉันตื่นเต้นจนนอนไม่หลับ ให้ตายเถอะ คิดแล้วคิดอีกก็ไม่เข้าใจเลยว่าทำไมตัวเองละเลยการตรวจสอบเรื่องพันๆ แบบนั้นไปได้ และทำไมไม่ทันอะใจถึงความผิดพลาดเลยจนกระทั่งวินาทีสุดท้าย

เฮ้อ เจ็บใจจริงๆ เจ็บใจที่ตัวเองเดินเล่อ

แต่อีกเรื่องที่น่าเจ็บใจคือโอเรกดันพูดไว้ถูกแวง หมอนั้นทำเป็นวางท่าไม่ใส่ใจ แต่พออยู่ตามลำพังสองคนก็พูดขึ้นมาลอยๆ ว่า

'อย่ายึดติดกับมันมาก ถ้าเธอไม่ปล่อยวางสักที เจ้าซาโตซียังไม่เท่าไร แต่จิตันตะจะพลอยกังวลไม่เลิกไปด้วย จริงมั๊ย'

หมอนั้นพูดถูก คนที่สะเพร่าคือฉันแท้ๆ แต่จิจังกลับหน้าเสีย

อย่างกับทั้งหมดเป็นความผิดของตัวเอง ไม่อยากปล่อยให้จี้จ้อง
ทำหน้าที่แบบนั้นตลอดงานวัฒนธรรมเลย ถ้าเป็นฉันก็ว่าไปอย่าง
ตั้งนั้นฉันจึงตั้งใจจะให้ภัยตัวเองบ้าง แต่พอย้อนนึกถึง
ภาพนั้นที่ไร จิตใจก็ระส่ำระสายไม่เป็นอันสงบสักที

ช่วยไม่ได้แฮะ

คงเพราะคาดหวังกับงานวัฒนธรรมโรงเรียนมัธยมปลาย
คามิยามะเอาไว้เป็นการส่วนตัว ฉันเลยยิ่งเครียดง่ายเป็นพิเศษ แต่
จะไปโรงเรียนในสภาพสะโหลสะเหลเพราะนอนไม่หลับทั้งคืนก็
ใช่ที่

ฉันตัดสินใจมุดออกจากฟูกแล้วหนีบยานอนหลับในกล่องยา
ออกมา ความจริงก็ไม่ค่อยชอบวิธีนี้เท่าไร

ฉันหักเม็ดยาสีขาวออกครึ่งหนึ่งแล้วกลืนมันลงไป

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)